

Chị đã tìm đến nơi anh ăn chơi. Chị mở cửa bước vào chỉ nhìn với ánh mắt ghê tởm, những khuôn mặt đắp hàng kí phần kem kia, mùi hương rẻ tiền kia khiến chị buồn nôn...

Anh ngồi lọt thỏm vào bóng đêm hay bóng đêm đang nuốt chửng anh thì chỉ có anh - một người thường làm quen với bóng đêm mới biết được điều đó.

Chóc chóc một ánh lửa xẹt qua trên đầu điều thuốc trên tay anh. Hết điều này đến điều khác, hết đốm lửa này đến đốm lửa khác nối tiếp nhau chạy trên tay anh như đang đùa giỡn thử thách bóng đêm rằng: "nhà người đừng hòng nhấn chìm ta bằng bóng đêm bao trùm đáng sợ đó, ta cóc sợ người đó hời bóng đêm giống như mù thân chết kia, ta thách người!" Bao nhiêu tiếng cứ vang vọng về như từ cõi nào đó xa xôi đến ngút ngàn. Trong đêm ánh mắt anh lóe lên tia sáng như một vì sao vừa lạc vào đôi mắt ấy, đôi mắt chất chứa nhiều ưu sầu mà chỉ có bóng đêm mới có thể che giấu hết đi.

Anh và chị đi xuống từng bậc tam cấp của tòa án. Anh lê từng bước chân rã rời, mỏi mệt. Mới có một thời gian ngắn thôi mà mái đầu anh bạc trắng. Đôi mắt anh lơ đãng như kẻ mất hồn. Chị dừng lại, hai tay buông xuống dọc theo thân người mất nhìn xa xăm như nhìn vào cõi nào đó vô tận.

- Cuối cùng tôi và anh cũng giải phóng cho nhau. Chúng ta chẳng còn ràng buộc gì nhau nữa, hãy để mọi chuyện trôi qua theo cách của nó. Thịnh thoảng tôi sẽ về quê thăm con, còn anh chân chính lại tinh thần mà còn lo cho cuộc sống, anh còn có mẹ, bà ấy già rồi đừng để mọi chuyện đi xa hơn nữa.

Không biết ngay lúc đó anh có nghe được từ nào của chị không hay mỗi chữ đều biến thành những chiếc gai độc xuyên vào tim anh đau rát buốt?

Chị mồ côi cả cha lẫn mẹ. Anh và mẹ anh là người đã đưa chị về cư mang. Ba anh mất sớm, một mình mẹ anh tần tảo nuôi anh ăn học là một điều cực kì gian khổ. Vậy mà gia đình anh còn nhận chị mang về nuôi, gánh nặng càng đè nặng lên đôi vai người mẹ tội nghiệp góa chồng. Ngày trôi qua ngày kể từ khi chị về ở nhà anh cũng ngót mười năm. Cũng đã đến lúc anh và chị phải đi học xa. Anh và chị đều là những học sinh giỏi liên nhiều năm nên việc đậu đại học là một chuyện bình thường. Anh hi sinh cho chị được đi học vì hoàn cảnh khó khăn nên mẹ anh không thể lo cho cả hai được. Hàng ngày, anh đi làm phục vụ ở quán cà phê, phụ bán bánh mì, ban đêm tự học. Còn chị được đi học trường chị thích - đại học ngoại ngữ. Ban đêm chị đi dạy thêm ở trung tâm. Cuộc sống chi tiêu tằn tiện cũng đủ qua ngày. Anh với chị cùng thuê một căn trọ nhỏ sống gần trường chị học. Anh bỏ lỡ mất một năm, nhờ vào sự siêng năng, chăm chỉ anh cũng đầu vào một trường mà anh yêu thích

Có lẽ vì ngay từ lúc nhỏ, suy nghĩ anh đã định hình rằng chị không phải là con của mẹ, là em ruột của anh nên anh đã thương thầm nhớ trộm chị nhưng có bao giờ anh dám nói điều đó cho chị nghe, vì ánh mắt của chị đang dõi theo một hướng khác, nơi không có anh, chị đã yêu một người cùng lớp ngoại ngữ của mình.

Năm 2, chị và người ấy yêu nhau, 3 năm sau đó người ấy yêu một cô gái khác, người ấy nói chị hãy quên tất cả đi vì tình cảm là thứ không thể ràng buộc, tình cảm một khi đã không còn thì đừng nên níu kéo chỉ làm khổ cả hai.

Đúng vậy, sau chia tay chị không một lần nhắn tin hay gọi điện hỏi thăm vì nhớ nhưng hay quyến luyến. Chị dứt khoát từ bỏ kẻ phụ chị. Chị lao vào học và tốt nghiệp loại ưu. Anh học sau chị một năm nên cũng ra trường sau đó một năm. Cả hai đều xin được việc làm ở thành phố và cuộc sống dần ổn định hơn. Anh chị bàn bạc nhau đón mẹ lên để tiện bề chăm sóc. Mẹ anh không đồng ý vì bà quen cuộc sống ở quê, có bà con lối xóm khi tối lửa tắt đèn nên bà khuyên anh chị ở thành phố đừng bận tâm cho bà, bà sẽ chăm sóc sức khỏe của mình thật tốt.

Một hôm, sau khi tan làm về, vừa vào nhà chị đã khóc nức nở. Anh dỗ dành chị, hỏi:

- Có chuyện gì vậy Chị?

- Em gặp anh ấy.

Chị vừa thút thít vừa kể cho anh nghe. Chị đã gặp người ấy, người ấy là đối tác làm ăn với công ty chị. Bao nhiêu kỷ niệm ủa về làm chị không chịu được phải bật khóc trước anh. Được một lúc, chị đứng dậy đi ra ngoài mua mấy lon bia với vài thức nhắm về giải sầu. Anh cũng muốn chị quên đi nỗi buồn đó nên đã cùng chị uống hết một túi bia chị mang về, vẫn còn muốn uống nên anh mua thêm một túi mới. Và, cuộc đời này điều bất ngờ luôn xảy đến mà không cần báo trước với bất kì ai, chuyện gì đến cũng đến. Trong men say của những lon bia anh và chị đã lao vào nhau như thiêu thân. Không biết có phải vì chị đã mờ mắt nên nhìn nhầm anh chính là người ấy mà chị lao vào. Còn anh, vì anh yêu chị, anh đã yêu thầm chị nhiều năm nay và cho đến nay, nhờ có chút men anh đã không kiềm chế được bản thân mình mà cơn say tình ái mang lại, anh lao vào chị như cái cách chị lao vào anh. Họ hôn nhau say đắm, họ quấn vào nhau. Họ chẳng còn biết thế giới này là hình gì nữa. Anh mở từng chiếc cúc trên áo chị, hôn vào cổ chị và vào ngực chị. Anh như mê, ngây ngất và cứ tiếp tục như thế như một chuyến tàu cứ bon bon trên đường ray đi đến nơi mà nó muốn đến.

Ánh mặt trời chiếu xuyên qua đám lá cây chùm ruột, chiếu những tia sáng đầu ngày vào ô cửa sổ màu xanh. Anh trở mình, mở mắt ra thấy cánh tay chị đang ôm qua người anh. Anh khẽ xoay người nghiêng qua nhìn chị bằng ánh mắt âu yếm khôn tả. Anh khẽ vén vài sợi tóc đang vương trên khuôn mặt thanh tú của chị. Chị vẫn ngủ, anh kéo tấm chăn đắp ngang ngực cho chị, anh xuống giường đi vào nhà tắm. Tiếng nước chảy hòa lẫn giọng hát "ngọt ngào" của anh làm mấy con chim đậu gần đâu đó hoảng hốt giật mình cất cánh bay với vận tốc 50m/s.

Chị mang thai, cái thai ba tháng khiến chị mệt mỏi, ốm xanh người. Anh về thưa với mẹ cho anh và chị lấy nhau. Ngày cưới, họ hàng nhà chị cũng chính là họ hàng nhà anh, họ làm tiệc giản dị miễn vui vẻ, hạnh phúc. Đứa con đầu lòng chào đời giúp cho mái ấm thêm sắc màu. Thời gian thấm thoát thoi đưa đứa bé cũng được 5 tuổi. Người ta nói, cuộc sống chẳng bao giờ để con người sống trong bình lặng mà phải thêm vào đó chút sóng gió, chút dư vị để biết ai mạnh mẽ ai sẽ bị dòng đời xô đẩy.

Anh nói với chị anh đau ở lưng. Chị nói anh xin nghỉ một hôm để đi khám. Anh đến gặp bác sĩ, ông bác sĩ già đã ngoài 50 chẳng nói với anh lấy một lời nào làm anh sốt ruột

- Bác sĩ à, tôi có làm sao không, tôi thấy rất đau

- Người nhà của anh đâu? Ông bác sĩ hỏi anh

- Tôi đến một mình

Ông bác sĩ chỉ nhìn anh rồi đưa anh hồ sơ bệnh án. Anh về nhà, vào phòng khóa trái cửa và ngồi im bất động. Bóng anh hằn in trên vách tường một vệt dài vô tận.

Chị đi làm về rất khuya, chị gặp khách hàng có làm vài ly nên về muộn. Chị không thấy anh nên nghĩ anh đang trong phòng sách.

- Anh Hưng! Anh có trong đó không?

Chỉ có sự lặng im kéo dài trong đêm vắng.

Chị đã rất lo, không biết chuyện gì mà anh không lên tiếng, chị định lấy búa phá cửa thì anh mở cửa ra. Anh đi ra nhưng ánh mắt chứa nhiều ưu tư.

- Anh hơi mệt, có lẽ anh đã thiếp đi một lúc. Em tắm rửa rồi ăn chút gì ngủ sớm đi, anh có việc nên sẽ về muộn chút. lát em gọi điện xem con ở với bà có vui không? - Anh nói xong đi ra cửa, chị cũng không nghĩ gì.

Chị nhìn đồng hồ. 3 giờ sáng anh vẫn chưa về, chị lo lắng gọi điện đầu dây bên kia là giọng một người phụ nữ cùng với tiếng nhạc xập xình ồn ào không chịu được. "anh ấy đang ở với tôi, chị là ai?". Chị nghe đến đó là đầu óc chị choáng váng. Trong đêm tối nhưng vẫn ánh lên ánh mắt giận dữ của chị.

Anh trở về nhà cũng là khi ông mặt trời lên quá nửa đỉnh đầu. Anh mở cửa vào nhà trên người toàn mùi rượu và nước hoa rẻ tiền của những gã gái điếm. Chị như muốn nôn mửa, đi từ dưới bếp lên. Mắt chị sưng húp lên, chị mắng anh sa sả và anh im lặng, một sự im lặng không bền bờ.

Tối hôm sau và sau nữa, anh vẫn đi. Chị đã tìm đến nơi anh ăn chơi. Chị mở cửa bước vào chỉ nhìn với ánh mắt ghê tởm, những khuôn mặt đắp hàng kí phấn kem kia, mùi hương rẻ tiền kia khiến chị buồn nôn và chị thoát ra khỏi nơi đó. Chị lê từng bước trên vỉa hè. Mỗi chân, chị ngồi trên một chiếc ghế mà người ta đặt ở dọc đường cho những vị khách giống như chị. Đường như trong cùng cực của sự cô đơn, đau khổ chị đã bốc máy lên và gọi cho người ấy. Người đàn ông ấy đã có một gia đình nhỏ nhưng không hạnh phúc. Sau một tiếng người ấy xuất hiện bên chị, an ủi và đưa chị lên xe. Chị dựa đầu vào vai người ấy khóc nức lên và nói rằng chị không hạnh phúc, anh đã phản bội chị. Người ấy, ôm khuôn mặt chị hôn nhẹ lên giọt nước mắt chị, trán, mắt, má, môi chị. Chị như một cơn khát lâu ngày được gặp nước, bao nhiêu tình cảm cũ dâng trào lên trong chị, chị và người ấy trao nhau nụ hôn say đắm, nồng nàn. Họ quấn vào nhau trên xe và sau đó họ vào khách sạn, chị đã không về nhà đêm đó và anh cũng vậy.

Cái câu "ông ăn chả, bà ăn nem" muôn thuở nay nó đúng và nó hợp lý vô cùng với anh và chị. Những ngày trước và sau đó anh lao vào bia rượu, chị lao vào tình cũ. Ngôi nhà bỗng chốc trở nên chỉ là chỗ dừng chân hay chỉ là nhà kho chứa đồ khi họ cần đến. Có đôi ba lần nào đó chị nói với anh và có hỏi anh về sự việc đã xảy ra. Rằng tại sao anh lại làm như thế với chị, tại sao lại trở thành người khác? Nhưng anh vẫn giữ im lặng và lặng im cho đến cùng tận. Chị đã chịu không nổi sự im lặng đó và đã dọn ra ngoài sống cùng người tình cũ. Cũng có vài lần anh nghe bạn nói chị đi cùng người ấy, chị giờ xinh đẹp và mơn mớn sắc xuân, anh nhếch mép như nửa chúc mừng nửa mỉa mai.

Có lần anh không rượu. Anh về quê chơi với con và thăm mẹ. Mẹ hỏi: "Con gái mẹ đâu, mẹ cu Bin đâu?" Anh chỉ nói là "cô ấy đi công tác". Anh ở lại vài ngày mua rất nhiều đồ cho cu Bin, anh đưa cho mẹ cái sổ gì đó dặn mẹ sống thật khỏe mạnh và ăn những bữa cơm mẹ nấu, anh cùng con trai chơi bóng đá trên sân cỏ gần nhà.

Anh về, căn nhà trống hoác, không gian như một khối tĩnh lặng cô đọng đông đặc. Chị đã dọn đi, mọi thứ đều trở nên tịch liêu hơn. Anh uể oải thả mình xuống chiếc ghế sofa, đầu óc choáng váng. Anh thấy mệt và mọi thứ xung quanh mơ hồ.

Sáng đó, anh gọi điện cho chị bảo rằng muốn ly hôn. Chị không cần suy nghĩ đã đồng ý ngay. Ngày trước chị từng nói hết yêu nhau thì đừng ràng buộc nhau sẽ làm cả hai đau khổ, câu này tình cũ đã từng nói với chị và chị đã nói với anh.

....

Sau khi ở tòa án về, anh đã nghỉ việc hẳn. Căn nhà ban ngày cũng như ban đêm đều không có ánh điện, dường như anh không cần điện, anh không cần ánh sáng, thứ ánh sáng mà ai cũng cần đến. Chỉ chốc chốc nghe tiếng rên khe khẽ từ phòng sách vọng ra ngoài rồi im bật. Anh lê từng bước chân đến bên cửa sổ, mới đó mà anh già đi khủng khiếp, tóc anh ít hẳn đi và anh ốm đến rợn người. Hai hốc mắt anh như hốc mắt của cái đầu lâu, mặt anh tóp lại chỉ còn da với da. Chỉ cần một cơn gió mạnh thổi qua cũng có thể làm anh

biến mất khỏi căn nhà. Anh không thể đứng vững nên anh lại ngồi xuống chiếc xe lăn, đôi lúc anh thở ra nặng nhọc. Anh nhìn về phía xa nào đó với ánh mắt thật mơ hồ, miệng anh mỉm cười một nụ cười hạnh phúc, trên tay anh là tấm ảnh gia đình.

Bạn anh báo cho chị biết anh đã mất tại nhà. Chị như không tin vào tai mình nữa, chị bỏ công việc chạy về nhà. Không biết trên đường chị đã đi bằng cách nào. Chị sụp xuống bên anh, nhìn anh nằm đó chỉ còn một nắm xương. Anh ôm đến nỗi chị suýt nhìn không ra. Chị không khóc, không hiểu vì sao?

Sau tang anh, từ nhà mẹ về, chị bỏ phờ đầu tóc rối bù, gương mặt không hồn. Chị cũng lê từng bước đến ngồi bên chiếc ghế sofa mà anh đã từng ngồi rất nhiều lần trước khi ra đi. Bất giác chị đưa mắt nhìn về hướng mà anh vẫn thường nhìn về đó là tấm ảnh chân dung của chị được một người bạn là họa sĩ đã vẽ khi chị và anh sắp lấy nhau. Lúc đó chị đẹp một nét đẹp trong veo, giờ thì đã nhuốm màu tan thương của cuộc sống mang lại nên đã mất đi vẻ đẹp của ngày nào. Chị như hiểu ra điều gì đó, chị đến gần kéo trong phòng sách lấy ra một phong thư anh gửi cho chị.

Chi - vợ yêu của anh!

Khi em đọc được những dòng chữ này của anh thì lúc đó có lẽ anh đã đi xa nơi này lắm rồi.

Anh xin lỗi, vì suốt thời gian qua đã làm em đau khổ. Và, anh thấy nhẹ lòng hơn khi để em ra đi và dần quên anh.

Hôm đó, anh đến gặp bác sĩ ông ấy bảo anh bị ung thư phổi giai đoạn cuối không còn cách nào chạy chữa. Anh đã đau khổ rất nhiều, anh đi lang thang hết nơi này đến nơi khác đi như một kẻ điên. Anh đã hỏi ông trời tại sao lại đối xử bất công với anh như vậy? Nhưng đáp lại anh chỉ có sự im lặng mà thôi. Trong lúc anh tuyệt vọng nhất, anh đã nghĩ đến mẹ, đến em và con nên anh đã phản chấn hơn.

Một hôm, anh ngồi trên chiếc ghế sofa và nhìn lên bức chân dung của em, anh nghĩ phải để em ra đi tìm lấy hạnh phúc mới cho riêng mình. Và anh đã giả vờ dựng lên những cảnh để lừa em, em đã tin, anh thành công với kế hoạch nhưng anh đau gấp vạn lần. Anh đau lắm em biết không? Anh yêu em, anh rất yêu em, cả đời này chỉ có em là người phụ nữ duy nhất của anh, em là mối tình đầu đầy dịu dàng của anh. Nhưng hơn ai hết, anh muốn em lại vui, lại cười, lại yêu đời sống hạnh phúc hết cuộc đời này. Anh biết người ấy cũng vừa ly hôn với vợ cũ, nếu hai người thực sự yêu nhau hãy sống bên nhau hạnh phúc. Từ nhỏ cu Bin đã sống với bà, nên em cứ để như vậy vì thằng bé thích sống như thế. Khi nào nhớ con, em hãy về thăm nó, thăm mẹ. Hãy giúp anh chăm sóc khi mẹ trái gió trở trời. Như vậy là anh đã mãn nguyện rồi. Anh yêu em, vợ yêu của anh, em mãi mãi là vợ yêu của anh, Chi à!

Sau khi xem xong tâm thư của anh, chị ngồi bất động trên ghế mà anh vẫn thường ngồi để đọc sách. Chị ngồi đó không biết bao lâu nữa, chỉ biết rằng mặt trời lên rồi xuống đã bao lần.

- Mẹ về, mẹ đã về!

Thằng bé ôm lấy cổ mẹ nó, hai chân bấu chặt vào, mừng rỡ.

- Mẹ về ở luôn nha mẹ!

- Ừ, lần này mẹ về với con với bà, mẹ sẽ không đi nữa.

Chị dẫn cu Bin đi ra thăm anh. Chị ngồi đó thật lâu còn cu Bin vẫn chạy nhảy xung quanh đó

- Anh à, em về với anh rồi, em nợ anh lời xin lỗi, kiếp này xin anh đừng tha thứ cho em.

Chiều xuống, gió mơn man trên những cánh hoa lay ơn chị vừa cắm cho anh. Trên bầu trời, từng đàn sếu bay về tổ, nghe trong gió như có giọng cười của anh.